

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.867 van 17 februari 1998
in de zaak A. 47.685/X-4649.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. BAUDEWYN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Uyttenhovestraat 39 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX
nationaliteit, op 17 juli 1992 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van de haar op 26 mei 1992
betekende beslissing van 12 mei 1992 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse
Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te
erkennen;

Gezien de memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 2 februari 1995
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 26 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 december 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, komt op 31 oktober 1989 in België aan en vraagt dezelfde dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 11 januari 1991 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene beweert als schoonmaakster te hebben gewerkt op het P. 'Information Center'. Op 19 februari 1989 zou zij tijdens haar werk hebben vernomen dat haar vriend en dorpsgenoot, XXX, zou worden gearresteerd. Diezelfde dag ging belanghebbende naar de woning van deze laatste en verwittigde zij zijn zoon. Daardoor kon haar dorpsgenoot vluchten maar zou betrokkene 's anderdaags gearresteerd zijn.

Op 27 oktober 1989 zou zij op verzoek van een dokter zijn overgebracht naar het '37-military-hospital' waar zij 's nacht zou zijn weggehaald door haar vader. Zij zouden vervolgens samen naar N. zijn gereisd waar betrokkene op 30 oktober 1989 samen met een zekere A. via Spanje naar België zou zijn gevlogen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat betrokkene omwille van het informeren van haar vriend, gedurende 20 maanden zou zijn opgesloten. Zij kon dit trouwens, net zoals haar identiteit en haar reisweg, op geen enkele manier bewijzen.

Daarbij komt dan nog dat zij zich in de loop van de procedure op het Commissariaat-generaal op bepaalde punten tegensprekt. Zo beweert betrokkene tijdens het eerste verhoor dat zij bij haar arrestatie werd overgebracht naar een militair kamp, terwijl zij tijdens het tweede verhoor vertelt dat zij heel de periode van gevangenschap in het P. 'Information Center' doorbracht.

Aanvankelijk beweert ze dat de dokter die bij de ontsnapping hielp, meereisde naar T., terwijl ze dit later weer ontkent. Zo beweert betrokkene tijdens het eerste verhoor dat zij en voormelde persoon A. uit elkaar gingen in Spanje. Nochtans beweert zij tijdens het tweede verhoor dat zij tesamen naar Brussel vlogen.

Deze verschillen in acht genomen kan er bijgevolg niet worden besloten dat betrokkene haar land verliet uit vrees zoals bedoeld in art. 1, par. A, al. 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951";

1.3. Verzoekster tekent tegen deze beslissing op 8 februari 1991 hoger beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aan. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 31 maart 1992, maar wegens ziekte van de appellante wordt de behandeling van de zaak uitgesteld. Op de zitting van 7 april 1992 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, gehoord. Op 12 mei 1992 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoekster ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende motivering :

"Overwegende dat appellante, schoonmaakster op het P. 'Information Center' beweert op 19 februari 1988

tijdens haar werkzaamheden vernomen te hebben dat de arrestatie van Prof. A., een opposant, nakend was;

Dat zij voornoemde via zijn zoon hiervan op de hoogte zou hebben gebracht en vervolgens voor het doorgeven van deze informatie, zelf zou zijn gearresteerd;

Overwegende dat zij in detentie werd gehouden omdat zij niet kon zeggen waar Prof. A. verbleef;

Overwegende dat zij dankzij haar vader kon ontsnappen op 28 oktober 1989;

Overwegende evenwel dat uit inlichtingen, waarover de Vaste Beroepscommissie beschikt, Prof. A. na 19 februari 1988 nooit werd aangehouden en politiek actief kon blijven, zij het met tegenkantingen vanwege de autoriteiten;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, par. A, al. 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan worden weerhouden";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel in het inleidend verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 97 van de Grondwet (thans artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet), het "algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging" en van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat nergens wordt aangeduid welke de informatiebron is waarop de beroepscommissie zich steunt, zodat het niet mogelijk is om de betrouwbaarheid en de exactheid van de gebruikte informatie na te gaan, dat deze informatie geen betrekking heeft op haar, maar op de lotgevallen van een andere persoon terwijl zij stelde getuige te zijn geweest van een plan tot arrestatie van deze persoon die zij, via zijn zoon, op de hoogte bracht van dit plan; dat het feit dat deze persoon nooit zou zijn gearresteerd er enkel op duidt dat hij inderdaad op de hoogte was van het plan tot arrestatie en hij eraan kon ontsnappen, maar verder geen uitstaans heeft met het

feit dat zij door de autoriteiten i.v.m. deze verklaring werd gezocht;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord tegenwerpt dat de Commissaris-generaal er reeds op wees dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekster gedurende twintig maanden zou zijn opgesloten wegens het louter verwittigen van een voorgenomen arrestatie, dat verzoekster voor de Vaste Beroepscommissie in verweer op deze vaststelling beweerde dat zij in detentie werd gehouden omdat zij niet kon zeggen waar professor A. verbleef, dat deze bewering inhoudt dat verzoekster staande hield dat professor A. wel degelijk zou gezocht zijn, dat de beweringen van verzoekster derhalve tegenstrijdig zijn met de inlichtingen waarover de Vaste Beroepscommissie beschikte en waarnaar in de aangevochten beslissing werd verwezen;

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord onder meer repliceert dat nog steeds niet wordt aangegeven welke de bronnen zijn waarop de Vaste Beroepscommissie zich steunt;

Overwegende dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing verzoekster asielaanvraag verworpen werd omdat haar verklaringen op een essentieel punt niet met de werkelijkheid overeenstemden; dat volgens de inlichtingen waarover de Vaste Beroepscommissie beweerde te beschikken de voornoemde A. na 19 februari 1988 nooit aangehouden werd en hij zelfs politiek actief kon blijven; dat de redengeving van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie het mogelijk moet maken de uitspraak op haar regelmatigheid te toetsen; dat het administratief dossier geen stuk bevat waarin de informatie is opgenomen waarop de Vaste Beroepscommissie haar beslissing heeft gesteund; dat uit

de aangevochten beslissing zelf evenmin kan worden afgeleid op welk document de oordeelsvorming van de Vaste Beroepscommissie is gegrond; dat er dan ook niet kan worden nagegaan of het rechtscollege uit de inlichtingen waarover het beweerde te beschikken wel de juiste conclusies heeft getrokken; dat, waar de Vaste Beroepscommissie verwijst naar de inlichtingen in haar bezit zonder deze bij de bundel toe te voegen en zonder te vermelden om welk document het precies gaat, ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk maakt; dat bovendien uit geen enkel dossierstuk blijkt dat verzoekster ooit zou hebben beweerd dat Professor A. werd gearresteerd; dat zij steeds heeft verklaard dat betrokkene na 19 februari 1988 werd gezocht, niet dat hij zou zijn aangehouden; dat de bestreden beslissing niet naar behoren met redenen is omkleed; dat het eerste middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 17 juli 1992 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen te laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien februari 1900 achtennegentig, door :

de HH.	D. VERBIEST,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. VERBIEST.